

Azmin Kaçınılmaz Zaferi

– Şiir Yürekli · 11 Şubat 2013

AZMİN KAÇINILMAZ ZAFERİ

İlkokul beşinci sınıftayım ve öğretmenlerimiz bize ders dışında ,fazladan kurs vererek yatılı okul sınavlarına hazırlıyorlardı .

O yıllarda sınav kazandıran ,adeta bugünün dershanelerinin yerini tutan bu kurslarda ,AKALAN kitabını ,Kuranı hatmeder gibi ,birkaç kez devirdik .

Ne kitaptı ama ...Bütün derslerin en zor sorulabilecek soruları ondaydı ve biz onbeş arkadaş ,nerdeyse ezberlemiştik satır satır hepsini .Tabi ki .sevgili ,vefakar öğretmenimiz Mahmut Soylu sayesinde .

Bir kompozisyon yazdık ki ,inanın şimdiki lise öğrencileri yazamazdı bizim kadar .Zira onlara bu eğitim verilmiyor artık .Herşey çoktan seçmeli .Sen düşünme bizim düşüncelerimizden birini beğen işte diyorlar.

Köyümüz ana yol üzerinde kurulmuş ,kazamıza beş km uzaktaydı .Ama ,o yıllarda köydeki tek motorlu araç Yakup Ağa'nın traktörüydü . O da ,Tarlaya bile köylülerin itmesiyle gidiyordu . Bu yüzden ,sınava gitmek için bir araç bulmalıydık .

Bu işte öğretmenimizin görevleri arasındaydı haliyle ...

Neyse sınav günü yaklaştı .Ve sevgili öğretmenimiz ,perşembe günleri ,kazadaki sebze pazarına köylülerimizi götürün ,Koca Osman Amcanın ,ordunun hurdalarından aldığı jipi ayarladı bizi sınava götürmesi için .

O gün sabahı zor ettim .Erkenden okulda toplandık ve jipi bekliyoruz .

On beş küçücük yürek kuş gibi çırpınarak .Ama verilen saat bir hayli geçmesine rağmen ,Osman Amca gelmedi .O yıllarda telefon da yok ki arayıp soralım . Ya da o bizi arasın ...

Öğretmenimiz ve tabi ki bizleri bir telaş bir korku aldı .Sınav saati yaklaşıyor .Eğer gelmezse ve gidemezsek ,bütün emeklerimiz heba ,Okuma düşlerimiz yerle bir olacak .

Öğertmenimiz :

- Yavrularım ,sanırım bizim taka bozuldu yine yolda kaldı .onu beklemeyelim artık .Kazaya giden kestirme yoldan koşarak gideceğiz .Bu sizin hayatınızın maratonu olacak .Bunu kazanırsanız ,sınavı kazanacağınızdan zaten eminim .Haydi koşu başladı dedi .

Ve biz on beş yavru güvercin ,umut ve azim kanatlarımızı takip tırısı kalktık .Koştuk mu ,yoksa uçtuk mu bilemiyorum ...Ama nefes nefese kazadaki sınav yapılan okulun kapısına vardığımızda ,çoğumuz düşmek üzereydik .

Adrenalinimiz buraya kadar getirip bıraktı bizi .Sınav başlayalı yirmi dakika olmuştu .Öğretmenimiz durumu sınav başkanına anlattı ve bizi sınava aldırdı .

Hepimiz zehir gibi çocuklardık .Soruların tamamını yaptık .Ve hepimiz de kazandık .Hatta ,dereceye girenlerimiz bile oldu .Kazadaki öğretmenler çok şaşırmişti buna .

Ama bilmedikleri bir şey var dı ,o da bizim köydeki rezil hayattan kurtulmamızın tek yolunun okumak ,hem de yatılı bir okul kazarak okumak zorunda olduğumuzu ve bu hedefe kilitlendiğimizdi ..

Tek kurtuluşumuz buydu ...Başka yolu yoktu .Bu yolu tırnaklarımız ve minicik yüreklerimizle kazıyarak geldik .Tabi ki Önümüzü açan kocaman yürekli bir buldozer olan ,sevgili ,ideal öğretmenimiz Mahmut Soylu sayesinde ...

Bugün emekli bir öğretmensem , bunu ona borçluyum .O mübarek ellerinden öpüyorum SEVGİLİ ÖĞRETMENİMİN ...

MÇK